

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ

Τα ανθρωπογενή συστήματα του νησιωτικού πολιτισμού λειτούργησαν σταθερά και δημιουργικά επί πολλές χιλιετίες.

Σήμερα όμως η ισορροπία αυτή διαταράσσεται από μια «άγρια ανάπτυξη» που δεν έχει αρχή και τέλος. Αν και διενεργείται στο όνομα της ευημερίας, καταστρέφει τη βάση της ευημερίας αυτής, και, ακόμη χειρότερα, απειλεί την υγεία και αυτή τη ζωή των κατοίκων των νησιών.

Εμείς, πολίτες μέλη του «ΔΙΚΤΥΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ» που μένουμε στα νησιά, είτε γιατί γεννηθήκαμε εδώ, είτε γιατί το διαλέξαμε, πιστεύουμε ότι είναι καιρός να σταματήσει η καταστροφή.

Έχοντας υπόψη, αφενός την παρούσα κατάσταση και, αφετέρου, τις εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης για πράσινη ανάπτυξη, επισημαίνουμε, οδεύοντας από το γενικό στο ειδικό, τα παρακάτω:

1. ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ διαχείριση της ζήτησης αποτελεί μοναδική διέξοδο. Όσο ο ενεργειακός σχεδιασμός ακολουθεί απλώς τα οικονομικά δεδομένα, προσπαθώντας να ικανοποιήσει μια γεωμετρικά αυξανόμενη ζήτηση (βλ. Έκθεση ΣΕΕΣ 2009, Μακροχρόνιος Ενεργειακός Σχεδιασμός), και όχι τα όρια των συστημάτων, είναι αδύνατον να επιτευχθούν οι στόχοι ουσιαστικής μείωσης εκπομπών.

Το να προσπαθούμε να πιάσουμε ένα στόχο που μόνοι μας συνεχώς απομακρύνουμε μοιάζει με το παράδοξο του Ζήνωνα.

Αυτό ισχύει πρωτίστως διότι με τις προωθούμενες τεχνολογίες, δηλαδή αιολική και δευτερευόντως ηλιακή, όπου αφού δεν εξασφαλίζεται το φορτίο βάσης καθίστανται συμπληρωματικές και όχι εναλλακτικές μορφές ενέργειας. Άλλωστε κάθε τεχνολογία έχει κι' αυτή τις επιπτώσεις της, γι' αυτό πιστεύουμε πως η διαχείριση της ζήτησης είναι κατ'αρχήν κοινωνικό και πολιτικό ζήτημα και δευτερευόντως τεχνολογικά επιλύσιμο.

Αποτελούν προϋποθέσεις οποιουδήποτε σχεδιασμού που να έχει νόημα, πρωτίστως η μέγιστη εξοικονόμηση και κατόπιν ο καθορισμός ενός κατά κεφαλήν μέγιστου ορίου κατανάλωσης, μόνο τότε είναι δυνατόν να μπει ο στόχος σχεδιασμού ενεργειακού μείγματος που συνεχώς θα βελτιώνεται. (Οικολογικά οικονομικά, Κοινωνία 2000 W-Ελβετία). Τι νόημα έχει να ρίξεις και λίγη πράσινη ενέργεια σε ένα σπάταλο και διογκούμενο σύστημα;

Προς την κατεύθυνση αυτή θα μπορούσε να ακολουθεί μια κεντρική και καλομελετημένη διαφημιστική εκστρατεία όπου θα γνωστοποιούνται οι επιπτώσεις διάφορων καταναλωτικών πρακτικών, και όχι να αποκοιμίζονται οι συνειδήσεις με άλλοθι την πράσινη οικονομία γιατί το οικολογικό αποτύπωμα συνεχίζει να μεγαλώνει. Για παράδειγμα δύο υβριδικά αυτοκίνητα που χρησιμοποιούνται με «τακτοποιημένο» το αίσθημα του χρέους για το κλίμα είναι σίγουρα χειρότερα από ένα παλαιό που χρησιμοποιείται με σύνεση.

2. ΑΙΟΛΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ- ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΣΗ ΩΦΕΛΕΙΩΝ

Ερχόμενοι στο θέμα της αιολικής ενέργειας, όπως προτείνεται μέχρι τώρα η εφαρμογή της στην Ελλάδα, βιώνουμε μια τεράστια όσο και μονοδιάστατη καμπάνια με στόχο την κοινωνική αποδοχή των αιολικών πάρκων. Η εκστρατεία αυτή αποτελούμενη από ημερίδες, εκδηλώσεις, δημοσιεύματα και τηλεοπτικές εκπομπές παρουσιάζει τις ανεμογεννήτριες (Α/Γ) ως ικανή λύση στο πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής, ενώ όποιοι επιχειρηματολογούν εναντίον αυτής της γραμμής, τονίζοντας κυρίως το γεγονός ότι είναι συμπληρωματικές, χαρακτηρίζονται με απαξιωτικό ή προσβλητικό τρόπο. Λόγω των τεράστιων δυσκολιών, διεθνώς, της μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας από Α/Γ, η ευρεία χρήση τους, όπως επιζητείται από επιχειρηματίες, θα καταλήξει σε οικονομική

καταστροφή, αφού κανένας σταθμός βάσης (θερμοηλεκτρικοί κλπ) δεν μπορεί να καταργηθεί. Το δίλημμα λοιπόν λιγνίτης (με την συνεπακόλουθη ρύπανση και τις επιπτώσεις της) ή Α/Γ είναι πλαστό αλλά χρησιμοποιείται κατά κόρον για επικοινωνιακούς λόγους.

Πλήθος άλλωστε επιστημονικών άρθρων και δημοσιευμάτων στο εξωτερικό αποδεικνύουν το ατελέσφορο της μονοδιάστατης και υψηλά επιδοτούμενης εγκατάστασης αιολικών πάρκων. Από μια πλούσια βιβλιογραφία άνω των χιλίων κειμένων επιλέγουμε ως αντιπροσωπευτική την έκδοση της 29.3.04 του γερμανικού περιοδικού DER SPIEGEL με τίτλο: «Η μανία των ανεμογεννητριών - Από όνειρο φιλικής προς το περιβάλλον ενέργειας σε υψηλά επιδοτούμενη καταστροφή του τοπίου». Το εκτενέστατο κύριο άρθρο έχει τίτλο: «Το μεγάλο κόλπο του αέρα»

Στο άρθρο τίθενται ανησυχητικά ερωτήματα όσο αφορά την αποτελεσματικότητα των Α/Γ, τόσο από οικονομικής, όσο και από περιβαλλοντικής σκοπιάς. Μερικά βασικά σημεία-ερωτήματα είναι τα παρακάτω:

- Παρότι η Γερμανία είναι πρωτοπόρος στην αιολική ενέργεια δεν έχει καταφέρει να κλείσει κανένα συμβατικό ή πυρηνικό εργοστάσιο.

-

Στη Γερμανία έχει διαμορφωθεί ένα σκληρό ευρείας αντιπαράθεσης όπου ουσιαστικά τίθεται το θέμα «χρήματα εναντίον τοπίου». Η «προνομιακή αδειοδότηση της αιολικής ενέργειας» ισοδυναμεί στην ουσία με το γεγονός ότι «μια Α/Γ 150 μέτρων ύψους είναι πιο εύκολο να αδειοδοτηθεί από ένα περίπτερο». Πρόκειται στην ουσία για την αναμόρφωση ενός νόμου που είχε ακριβώς ως στόχο του την προστασία του τοπίου.

-

Η αιολική βιομηχανία στη Γερμανία είναι υπεύθυνη για 45.000 θέσεις εργασίας και έχει τζίρο περίπου 3 δις € το χρόνο.

-

«Κέρδη με ήσυχη συνείδηση υπόσχονται οι οικονομικοί όμιλοι στους επενδυτές τους. Το αιολικό πάρκο δίνει ετήσια κέρδη 10% επί του κεφαλαίου και φοροαπαλλαγή 100%. Τα

φορολογικά αυτά μέτρα ήταν προϋπόθεση για την ανάπτυξη των Α/Γ. Χωρίς την ύπαρξη των μέτρων αυτών η ανάπτυξη τους δεν θα είχε πραγματοποιηθεί».

-

Το κόστος σταθεροποίησης των δικτύων, για να δεχθούν την αυξομειούμενη αιολική ενέργεια, είναι τεράστιο και το επωμίζεται ο φορολογούμενος. (βλ. επίσης EON – Reports 2004, 2005)

Στην Ελλάδα όπου αφενός δεν έχουμε βιομηχανία και απασχολούμενους για την κατασκευή Α/Γ και αφετέρου ο κυριότερος πόρος είναι το τοπίο, είναι προφανές ότι θυσιάζουμε πολύ περισσότερα με πενιχρό αντιστάθμισμα.

3. ΧΩΡΟΤΑΞΙΚΟ ΑΠΕ - ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Το ειδικό Χωροταξικό ενώ ήταν μια σπουδαία ευκαιρία, κατέληξε σε μία μεγάλη απογοήτευση, καθώς:

-

Επιβάλλει μια μονοδιάστατη εφαρμογή των ΑΠΕ που βασίζεται κυρίως στην αιολική ενέργεια, ενώ ορίζει τη συνεισφορά των υπόλοιπων ΑΠΕ (π.χ. ηλιακή, γεωθερμία, βιομάζα, κυματική, κλπ) σε δυσανάλογα μικρά επίπεδα. Οι Α/Γ δεν υποκαθιστούν τις λιγνιτικές θερμοηλεκτρικές μονάδες (που ευθύνονται για το μεγαλύτερο μέρος της ατμοσφαιρικής ρύπανσης στη χώρα μας) και λειτουργούν, στην καλύτερη περίπτωση, συμπληρωματικά, καθώς ο άνεμος είναι μια ανεξέλεγκτη και χρονικά μεταβαλλόμενη σε όλες τις παραμέτρους πηγή ενέργειας, που μπορεί να ακινητοποιήσει τις ανεμογεννήτριες ακόμα και για μέρες.

-

Δε συνδέεται, σε καμία περίπτωση, με την επιτακτική ανάγκη για μια συνολική πολιτική εξοικονόμησης ενέργειας και ενθάρρυνσης της χωρικής αποκέντρωσης των ΑΠΕ, σε συμφωνία με τις ανάγκες κάθε τόπου. Συνδέει την παραγωγή ενέργειας από ΑΠΕ αποκλειστικά με την ενίσχυση του κεντρικού συστήματος και προωθεί το γνωστό συγκεντρωτικό μοντέλο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

-

Παρακάμπτει και υπονομεύει Κοινοτικές Οδηγίες που αποτελούν τη βάση της Ευρωπαϊκής πολιτικής Διατήρησης της Φύσης, όπως είναι η Οδηγία 79/409/ΕΟΚ, με την οποία θεσμοθετούνται οι Ζώνες Ειδικής Προστασίας της Ορνιθοπανίδας (ΖΕΠ) και η Οδηγία 92/43/ΕΟΚ, με την οποία θεσμοθετούνται οι προστατευόμενες περιοχές του δικτύου NATURA 2000. Χρησιμοποιώντας προσχηματικές διατάξεις «προστασίας», επιτρέπει και προωθεί την εγκατάσταση μεγάλου μεγέθους αιολικών πάρκων σε μικρά νησιά, βραχονησίδες, βουνά, δάση και δασικές εκτάσεις, που αποτελούν τα τελευταία και πλέον κρίσιμα καταφύγια άγριας ζωής της Ελλάδας. Παράλληλα, καμία μέριμνα δεν υπάρχει για τις περιοχές που βρίσκονται πάνω στους μεταναστευτικούς διαδρόμους των πτηνών. Αντίθετα αποκλείει τη γεωργική γη όπου η εγκατάσταση θα ήταν ευκολότερη και τα δίκτυα κοντά.

-

Παραβλέπει το γεγονός ότι τα μεγάλα μεγέθους αιολικά πάρκα αποτελούμενα από τεράστιες Α/Γ άνω των 120μ, που προωθεί το Χωροταξικό Σχέδιο είναι ασύμβατα με το μέτρο και τη μικρή κλίμακα του ελληνικού τοπίου. Μεταξύ άλλων, επιτρέπει να εγκατασταθούν Α/Γ σε κορυφογραμμές και κοντά σε αξιολογες ακτές και παραλίες. Στα νησιά, ειδικότερα, που αποτελούν οικολογικές και κοινωνικές μονάδες με σαφείς και ευδιάκριτους περιορισμούς, ο σχεδιασμός για τις ΑΠΕ αγνοεί παντελώς την έννοια της «φέρουσας ικανότητας». Συγχρόνως, η διαφορετική μεταχείριση συνδεδεμένων και μη νησιών είναι χαρακτηριστικό της έλλειψης χωροταξικής στρατηγικής. Πέραν του «ποσοστού κάλυψης» δεν λαμβάνονται υπόψη άλλοι όροι, που θα επέτρεπαν να αντιμετωπιστεί συνολικά το θέμα της φέρουσας ικανότητας. Για παράδειγμα, θα έπρεπε να εξετάζεται το πόσες Α/Γ, πόσα φωτοβολταϊκά, πόσα υδροηλεκτρικά, γεωθερμικά, κυματικά κ.ά., αθροιστικά, μπορεί ένας τόπος να χωρέσει. Κοινωνικά πάλι αν εξαντληθούν τα όποια όρια από τους μεγαλοεπενδυτές, τι θα παραμείνει στις τοπικές κοινωνίες ώστε να προβούν σε εκμετάλλευση των ΑΠΕ για το δικό τους όφελος;

-

Αγνοεί επιδεικτικά τις δεκάδες καταθέσεις απόψεων και αντιρρήσεων των τοπικών και όχι μόνο φορέων που εκφράστηκαν κατά τη δημόσια διαβούλευση, καθώς οι αλλαγές από το αρχικό Σχέδιο είναι ελάχιστες και προς την αντίθετη κατεύθυνση, με ευνοϊκές «φωτογραφικές» ρυθμίσεις για συγκεκριμένα επενδυτικά σχέδια.

Προσβλέπουμε σε μία πολιτική για τις ΑΠΕ η οποία:

-

Θα αποτελεί τμήμα ολοκληρωμένης πολιτικής εξοικονόμησης ενέργειας και θα περιλαμβάνει σαφείς στόχους μείωσης κατανάλωσης ενέργειας στους τομείς των μεταφορών, των κατασκευών-οικοδομών (η Ελλάδα έχει ήδη καταδικαστεί για τη μη συμμόρφωση με την Κοινοτική Οδηγία 2002/91/EK σχετικά με την ενεργειακή απόδοση των κτιρίων) και στον οικιακό τομέα. Με δεδομένη τη δυναμική του οικοδομικού κλάδου στη χώρα η στροφή στην ενεργειακή απόδοση των κτιρίων θα πρέπει να γίνει ο τομέας προτεραιότητας, με πολλαπλά περιβαλλοντικά, κοινωνικά και οικονομικά οφέλη.

-

Θα σέβεται την κείμενη νομοθεσία προστασίας της Φύσης και θα προφυλάσσει τις περιοχές υψηλής οικολογικής αξίας από την εγκατάσταση αιολικών πάρκων μεγάλης κλίμακας, ενώ παράλληλα θα λαμβάνει υπόψη της κρίσιμες οικολογικές έννοιες όπως η φέρουσα ικανότητα των οικοσυστημάτων και η οικολογία τοπίου. Θα θέτει, για παράδειγμα, περιορισμούς στο μέγιστο επιτρεπόμενο ύψος των ανεμογεννητριών, θα αποκλείει τη χωροθέτησή τους σε προστατευόμενες περιοχές, θα ορίσει την απόσταση μεταξύ ανεμογεννητριών με βάση την καλύτερη ενεργειακή απόδοση κ.λ.π.

-

Θα προωθεί την αποκέντρωση της παραγωγής ενέργειας, με την εγκατάσταση συστημάτων ΑΠΕ μικρής κλίμακας, διεσπαρμένων στην περιφέρεια, αλλά και ορθολογικά κατανομημένων μεταξύ των διαφόρων μορφών ΑΠΕ ενώ ταυτόχρονα θα προωθεί την σταδιακή μετάβαση της διαχείρισής της ενεργειακής πολιτικής στους πολίτες και τις τοπικές κοινωνίες συνδέοντας ταυτόχρονα την παραγωγή με την κατανάλωση. Έτσι ο παραγωγός- καταναλωτής (σε ατομικό ή κοινοτικό επίπεδο) θα προσαρμοζόταν αυτόματα στην διαθεσιμότητα ενέργειας, ενώ με την προτεινόμενη εξέλιξη ο καταναλωτής ενθαρρύνεται να σπαταλήσει ένα αγαθό, που λόγω των επιδοτήσεων είναι παραπλανητικά φθηνό. Για το σκοπό αυτό θα αρκούσε η επένδυση του ποσού που απαιτείται για την προτεινόμενη διασύνδεση των νησιών με το ηπειρωτικό σύστημα, με την οποία είμαστε αντίθετοι, ώστε να καταστούν τα νησιά αυτόνομα. Αντί να γιγαντώνεται το κεντρικό σύστημα, θα ανακουφιζόταν καθιστώντας πολλά περιφερειακά δίκτυα αυτόνομα. Για μεγαλύτερης κλίμακας εφαρμογές προτείνουμε, για παράδειγμα, χωροθετήσεις σε ήδη επιβαρυσμένες περιοχές (βιομηχανικές, εξόρυξης κ.λ.π.), καθώς και πλωτά αιολικά πάρκα, κοντά στα σημεία μεγάλης ζήτησης μειώνοντας τις απώλειες και τα κόστη των δικτύων

μεταφοράς.

Συμπερασματικά, φαίνεται ότι η πολιτεία επιλέγει να ρίξει μέσα σε ένα απαράδεκτα σπάταλο, αντιαποδοτικό και ρυπογόνο ενεργειακό ισοζύγιο, λίγη μαζικά παραγόμενη «πράσινη ενέργεια» με πενιχρά και βραχυπρόθεσμα οφέλη (με ετήσια αύξηση κατανάλωσης 3% θα συνεχίσουμε να οπισθοδρομούμε).

Οι μόνοι ωφελημένοι θα είναι οι επενδυτές, στα σχέδια άλλωστε των οποίων φαίνεται να βασίστηκε το εν λόγω νομοσχέδιο. Προσομοιάζει λοιπόν η περίπτωση με κάποιον που ενώ πρέπει για λόγους υγείας να κάνει δίαιτα (διαχείριση της ζήτησης), εκείνος επιλέγει να τρώει βουλιμικά (ισχύον πρότυπο κατανάλωσης) και κατόπιν παίρνει ένα «χαπάκι για τη χοληστερίνη» (αιολικά πάρκα) και αποκοιμίζει έτσι τη συνείδησή του. Πλην όμως του ατελέσφορου χαρακτήρα του το όλο εγχείρημα έχει και τεράστιες συνέπειες σε οικονομικό και τοπικό επίπεδο, όπως έχει καταδειχθεί.

Επιτέλους, η επιτακτική ανάγκη για προώθηση των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι για την ανυπαρξία ολοκληρωμένης εθνικής ενεργειακής πολιτικής και την πρόκληση νέων οικολογικών και κοινωνικών ανισοτήτων.

4. ΠΕΡΙ ΔΙΑΣΥΝΔΕΣΗΣ ΝΗΣΙΩΝ ΜΕ ΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ

Κατοικώντας σε νησιά έχουμε με πολλές αφορμές έρθει αντιμέτωποι με πολλών μορφών όρια επάρκειας χώρου, τοπίου, νερού, ενέργειας, τελικά ανάπτυξης.

Σήμερα που τα όρια του πλανήτη γίνονται και αυτά σαφή, τόσο όσο αφορά τους πόρους όσο και τη δυνατότητα απορρόφησης των ρύπων των ανθρωπογενών δραστηριοτήτων μας είναι

δυνατόν να αντιληφθούμε τη γη ως νησί στο διάστημα.

Εστιάζοντας στο θέμα της ενέργειας θέλουμε να επισημάνουμε ότι προϋπόθεση για οποιαδήποτε συζήτηση ή σχεδιασμό είναι, επαναλαμβάνουμε, ο προσδιορισμός του ανώτατου κατά κεφαλήν ορίου κατανάλωσης ενέργειας (π.χ. κιλοβατώρες ανά κάτοικο το χρόνο). Αν δεν προγραμματίσουμε προς αυτήν την κατεύθυνση, και συνεχίσουμε να αυξάνουμε την κατανάλωσή μας 3% το χρόνο, σπαταλώντας μάλιστα σημαντικό ποσοστό, θα βρισκόμαστε σε συνεχές αδιέξοδο. Σε ατελείωτες διαπραγματεύσεις και αντιμέτωποι με εκβιαστικά ψευδο-διλήμματα του είδους: προτιμάτε ρυπογόνο λιγνίτη ή πυρηνική ενέργεια, πυρηνική ή αιολική κοκ, ενώ είναι σαφές, ότι τίποτε δεν επαρκεί άρα τα «χρειαζόμαστε» όλα και όποια άλλα, με την ατέλειωτη επέκτασή τους στο χώρο και ότι αυτό συνεπάγεται. Καθοριστικός παράγοντας λοιπόν είναι το μοντέλο της ανάπτυξης που επιλέγουμε.

Στα νησιά μια τέτοια στρατηγική προέχει λόγω του εύθραυστου των συστημάτων τους, αλλά και συγχρόνως διότι προσφέρονται ως πιλοτική εφαρμογή. Για τα νησιά τουλάχιστον υπάρχουν δύο αποφάσεις του ΣτΕ που απαγορεύουν τους πυλώνες υψηλής τάσης ως φορείς «άγριας ανάπτυξης». Επεκτείνοντας το σκεπτικό αυτό καταλαβαίνει κανείς ότι και η διασύνδεση των νησιών με το δίκτυο της ηπειρωτικής χώρας καταργεί τα όρια, που άλλωστε καθορίζουν τη νησιωτικότητα. Η έννοια αυτή συνεπάγεται πολλές ιδιαιτερότητες, οι αρνητικές δε συνιστώσες αυτής είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τις πολύ περισσότερες θετικές.

Για να μπορέσουμε να σταθμίσουμε τις συνέπειες μιας οποιαδήποτε γεφύρωσης δεν αρκούν οι προσωπικοί μας οραματισμοί, όσο καλοπροαίρετοι και να είναι, χρειάζεται μια βαθιά αναλυτική περιγραφή και κατανόηση των κοινωνικοοικονομικών τάσεων και των περιβαλλοντικών περιορισμών. Αν λοιπόν ρίξουμε μια προσεκτική ματιά γύρω μας θα καταλάβουμε προς ποια κατεύθυνση θα λειτουργήσει ή όσμωση και τι θα μεταφέρει. Είναι σαφές ότι τα παραπάνω ήταν, τουλάχιστον μέχρι τώρα, ψιλά γράμματα για τους διοικούντες, όπως αποδεικνύει το γεγονός ότι στο Ειδικό Πλαίσιο Χωροταξικού Σχεδιασμού για τις ΑΠΕ αντιμετωπίζονται με τελείως διαφορετικό τρόπο τα διασυνδεδεμένα και τα μη διασυνδεδεμένα νησιά. Δηλαδή ή νησιωτικότητα και όλα όσα αυτή συνεπάγεται κατά μια έννοια αίρεται με ένα καλώδιο. Καλώδιο που για να καταστεί οικονομικά εφικτό απ'ότι φαίνεται προϋποθέτει την εγκατάσταση δεκάδων αιολικών πάρκων στα νησιά μας, αλλά που περιέργως δεν το πληρώνουν οι επενδυτές αλλά η δημόσια δαπάνη. Ακολουθώντας λοιπόν το νήμα, ή μάλλον το καλώδιο, φτάνουμε σε αυτό που τουλάχιστον για τα νησιά είναι το μήλο της έριδος, δηλαδή οι ανεμογεννήτριες.

Ως εναλλακτική πρόταση προτείνουμε διασυνδέσεις μεταξύ νησιών που είναι συγκρίσιμα

συστήματα, ώστε να επιτευχθεί αυτονομία π.χ. των Κυκλάδων (φορτίο βάσης από γεωθερμία και υβριδικά, ίσως βιομάζα, και φυσικά αιολικά και φωτοβολταϊκά)

30 Οκτωβρίου 2009

Δίκτυο Οικολογικών Οργανώσεων Αιγαίου

Επικοινωνία:

Αλέξανδρος Μαβής 22820 22929

Κωνσταντίνος Ξένος 22810 87804, 22813 60812

E-mail: aigaio.net@gmail.com

